

alle Tilfælde ere sikrede mod de Ulykkestilfælde, som kunne indtræffe under deres Arbejde, og at der ikke aabnes saadanne Lokaler og Risikoartigheder, som her ubetinget ske, ved at sætte en saadan Bestemmelse ind, at der ved grov Uagtsomhed kan være Tale om, at Arbejderen ikke faar noget som helst. Man kan i saa Tilfælde være overbevist om, at grov Uagtsomhed vil indtræde i et Utal af Tilfælde. Den overordnede og andre ville bestandig søge at skyde Skylden paa Arbejderen selv og sige, at han har været højt uagtsom; men det forekommer mig, at dersom man vil gaa ind paa denne Sag og se, hvorledes Arbejdet har udviklet sig, hvor enerberende det ofte kan være, og hvor støvende Storproduktionen ofte har gjort det overfor Arbejderne, saa vil man vist ogsaa kunne være enig om, at det i mange Tilfælde vil være tilgiveligt, om Arbejderne i et Øjeblik kunne blive uagtpaaagivende, kunne have Mangel paa fornødent Omløb i Hovedet og derved usforvarende komme til at afstedkomme Ulykker, uden at det kan siges, at det egentlig er Arbejdernes Skyld. De foresatte, Formanden o. s. v., ville staa sig godt med Arbejdsgiveren, og han vil da sige, at det er Arbejderens Skyld, der har staaet og sovet paa Arbejdet, og det kan Arbejderen ikke være tjent med. Med Hensyn til § 2 vil jeg kun sige, at jeg er overbevist om, at der er langt flere end dem, der her ere nævnte, der maa medtages i Loven, hvis det skulde gøre noget Gavn. Og man burde komme til Erkendelse af, at alle Arbejdere have Ret til Erstatning og Pensionering, naar de uden egen Skyld komme til Stade lige saa vel som alle andre Statsborgere, saa der er sikkert langt flere Virksomheder, der burde falde ind under Loven, end § 2 anviser. Dette maa altsaa i høj Grad være Genstand for Overvejelse i det kommende Udvalg. — Saa have vi § 4. Det er der vi møde de famøse 26 Uger. Det er der bestemt, at, naar Arbejderen ikke er Medlem af den anerkendte Sygekasse, tilkommer Understøttelsen ham først efter Forløbet af 26 Uger. Dette har allerede den ærede sidste Taler omtalt, og det forekommer mig at være underligt, at man paa den Maade har villet bibeholde en Spore for Arbejderne til at gaa ind i Sygekasserne. Hvem er det, Loven stiller sig saa stedmoderlig overfor? Det er de fattigste blandt de fattige. Det er dem, der ikke have Naad til selv at forsitte sig, de skulle straffes paa den Maade, at de ikke faa Understøttelse før 26 Uger efter, at Ulykkestilfældet er indtraadt, fordi de ikke have Naad til at gaa ind i en Sygekasse. Der skal sættes en Præmie for dem, som ere mere velhabende, de andre bryder man sig

ikke noget om, man mener, at med de andre gør det ikke saa nøje, dem tænker man vel at henvise til Fattigvæsenet. Men jeg vil sige, som jeg sagde før, at det mangen Gang er de fattigste og daarligst lønede blandt Arbejderne, som have de mest uundte, anstrængende, opslidende Beskæftigelser i Samfundet, og trods det, kan vist ingen af de Herrer paaavise, at den Beskæftigelse, som de udføre, er mindre samfundsnyttig end den, som de Arbejdere udføre, der faa en bedre Løn, og som saaledes ere velstillede blandt Arbejderne. Jeg synes derfor, det er urigtigt at paalægge de fattigste blandt de fattige en saadan Straf. Jeg har allerede berørt, at det er uheldigt, at Arbejdsfortjenesten skulde lægges til Grund for Arbejdsgivernes Bidrag. Den samlede Sum, som Arbejderne faa, skulde ikke lægges til Grund derfor. Naar der staaer, at det er den daglige Arbejdsfortjeneste, som skal danne Grundlaget for den Erstatning, han skal have, saa siger man, at man har sat en Minimalsum, som man ikke maa gaa ned under. Jeg mener, den er meget lav. Man har erklæret, at det er gjort af Hensyn til Ærlinge og unge Mennesker, for at de ikke skulde faa en for stor Erstatning. Men netop af Hensyn til det, jeg før sagde, at de daarligst lønede Arbejdere ofte have de usundeste, farligste og mest anstrængende Beskæftigelser, synes jeg, at det er uretfærdigt at sige, at det er den daglige Arbejdsfortjeneste, der skal danne Grundlaget for den Erstatning, de skulle have. Thi derved kommer Loven til yderligere at forurette disse, som Arbejdsgiverne i Forvejen have været i Stand til at faa til paa Grund af Konkurrencen at arbejde for den lave Løn. Vil man ordne dette nogenlunde retfærdigt, saa vilde det naturligt være at gaa til at sige: Tag alle Arbejdere i den Bedrift eller Klasse, under hvilken det Sted hører, hvor Ulykken er sket, læg Arbejdsfortjenesterne sammen og drag Gennemsnittssummen ud deraf; denne vil da være det, der tilkommer vedkommende. Saa forurettes i alt Fald ikke den uheldigt stillede, og det forekommer mig, at, naar vi skulle arbejde for Samfundsreformer, saa bør vi have det for Øje, at disse blive til Nytte for dem, som ere daarligst stillede. Det forekommer mig heller ikke, at man af Hensyn til de unge Mennesker burde sætte en saa lav Minimalerstatning; thi man maa dog erindre, at dersom de ikke i Øjeblikket blive slaaede ihjel ved et Ulykkestilfælde, saa bliver det en Gang dog ogsaa voksne Mennesker, og saa bør man dog ikke beståre dem den Erstatning, som de ellers havde været i Besiddelse af. Jeg ser ikke, hvorfor